

Arrest

nr. 221 310 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren in Mitrovica (Kosovo). U bezit zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit. Op 16 november 2011 diende u voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. Inzake uw eerste verzoek verklaarde u tot in 1999 in Kosovo verbleven te hebben en dan naar Servië te zijn vertrokken. In Servië werd u geslagen omdat u Rom bent. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u er geen huis en familie meer had. Op 22 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de situatie van Roma in Kosovo sinds uw vertrek uit Kosovo aanzienlijk gewijzigd was en omdat u geen elementen had

aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u bij terugkeer naar Kosovo vervolgd zou worden of risico op ernstige schade zou lopen, omdat de discriminatie waarvan de Roma in Kosovo en Servië het slachtoffer zouden kunnen worden niet gelijkgeschakeld kon worden met vervolging of ernstige schade en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen die u in Servië ondervonden zou hebben geen beschermingsmogelijkheden zou hebben. Op 23 mei 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 4 juli 2014 diende u een tweede verzoek in. U verklaarde dat u een half jaar na uw geboorte samen met uw ouders V. T. (...) (O.V. (...)) en S. T. (...) (O.V. (...)) naar Duitsland vertrok, waar u 19 jaar zonder verblijfsstatuut verbleef. In 2011 kregen u en uw familie een bevel om Duitsland te verlaten, waarop jullie naar België uitweken. U verklaarde omwille van uw etnische origine niet naar Kosovo te kunnen terugkeren, omdat Roma er door de Albanese meerderheid worden vervolgd. Bovendien had u er geen familie meer. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet in overweging genomen, omdat u bij uw eerste verzoek uw jarenlange verblijf in Duitsland verzwegen had waardoor de geloofwaardigheid van uw vrees danig werd aangetast, omdat de aangehaalde medische en socio-economische problemen geen verband hielden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat u en uw familie niet aannemelijk hadden gemaakt dat jullie bij terugkeer naar Kosovo geen toegang zouden hebben tot de gezondheidsinstellingen aldaar, omdat uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat de discriminatie waarvan Roma in Kosovo het slachtoffer zouden kunnen worden niet gelijkgeschakeld kon worden met vervolging of ernstige schade en omdat er voor Roma in Kosovo voldoende mogelijkheden zijn om in geval van eventuele problemen beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp uw beroep. Op 1 maart 2017 verzocht u, zonder België verlaten te hebben, samen met uw ouders V. (...) en S. (...) (O.V. (...)) en uw broer S'. (...) (O.V. (...)), voor een derde maal om internationale bescherming. U herhaalde dat u nooit in Kosovo gewoond heeft, dat u er enkel geboren bent en dat jullie er geen huis hebben. Bovendien worden Roma in Kosovo gediscrimineerd, leven ze in slechte omstandigheden en worden ze gevisieerd door Albanen en Serviërs. Aangezien u geen elementen aanbracht die de eerdere weigeringsbeslissingen kon wijzigen werd uw derde verzoek niet in overweging genomen. De behandeling van uw vierde verzoek om internationale bescherming d.d. 27 december 2017 werd op 28 mei 2018 beëindigd, omdat u niet aanwezig was op uw persoonlijk onderhoud. In februari 2018 was u immers naar Duitsland getrokken waar u op 5 september 2018 door de Duitse autoriteiten werd opgesloten omdat u langer dan drie dagen het u toegewezen opvanginitiatief had verlaten toen u uw zieke broer bezocht. U sprak tijdens uw opsluiting met een psycholoog die vaststelde dat u depressief was. Op 5 oktober 2018 werd u vrijgelaten. U keerde vervolgens in november 2018 terug naar België waar u uw huidige vijfde verzoek op 7 november 2018 indiende. U kan niet terug naar Kosovo omdat u psychisch ziek bent en er geen medische hulp en geen psychiater in Kosovo aanwezig zijn. U als Roma vreest in Kosovo de Albanen en de Serviërs. U kan evenmin terug naar Servië aangezien Roma er worden gediscrimineerd. Roma en moslims worden er geslagen, meent u. U legt de volgende documenten neer: attesten van de Kosovaarse en Servische burgerlijke stand waaruit blijkt dat u niet gehuwd bent, één Kosovaarse en twee Servische geboorteaktes, een Servisch nationaliteitsattest, een attest van een Duitse psychiater waaruit blijkt dat u depressief bent maar dat er geen aanwijzingen zijn dat u suïcidaal bent, en uw Belgisch en Duits rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit uw documenten en verklaringen blijkt dat u depressief bent. Uit niets blijkt evenwel dat u ten gevolge van uw depressie niet in staat zou zijn om coherente en volledige verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Ook in uw vijfde verzoek om internationale bescherming bent u er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u psychisch ziek bent, omdat er geen medische hulp en geen psychiater in Kosovo aanwezig zijn en omdat u er de Albanen en de Serviërs vreest (CGVS 5de VIB, p. 3-4). Allereerst dient wat betreft Kosovo opgemerkt te worden dat u in het kader van huidig verzoek geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beslissing genomen in het

kader van uw tweede verzoek waarbij het Commissariaat-generaal stelde dat medische problemen geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, dat u en uw familie niet aannemelijk hadden gemaakt dat jullie bij terugkeer naar Kosovo geen toegang zouden hebben tot de gezondheidsinstellingen aldaar, dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat de discriminatie waarvan Roma in Kosovo het slachtoffer zouden kunnen worden niet gelijkgeschakeld kon worden met vervolging of ernstige schade en dat er voor Roma in Kosovo voldoende mogelijkheden zijn om in geval van eventuele problemen beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Wat betreft uw vrees voor Albanezen en Serviërs kan bijkomend verwezen worden naar informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Anno 2019 blijkt nog steeds dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. U stelt louter in algemene termen dat Roma niet welkom zijn in Kosovo en dat de politie corrupt is. U brengt evenwel geen concrete indicaties aan dat u persoonlijk een risico op vervolging of ernstige schade loopt, noch dat u in geval van moeilijkheden geen beroep kan doen op de aanwezige autoriteiten (CGVS 5de VIB, p. 4).

De informatie toont verder aan dat hoewel heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische

minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontfeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontfeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft uw bewering niet naar Servië terug te kunnen omdat Roma en moslims er geslagen en gediscrimineerd worden, moet eveneens opgemerkt worden dat u geen concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat u persoonlijk het slachtoffer zou worden van discriminatie en dat u ten gevolge van corruptie niet bij de politie terecht zou kunnen. Hiernaar gepeild beperkt u zich immers enkel tot algemene beweringen en beschouwingen (CGVS 5de VIB, p. 4).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Servië maatregelen werden/ worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategie n en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau,

om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal toont verder aan dat hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de geveesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en burgerlijke staat worden immers niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48 t.e.m. 48/6" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de redelijke termijn, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”*.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij louter melding maakt van *“de redelijke termijn, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”* zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde beginselen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde beginselen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, werd geschonden aangezien nergens in de bestreden beslissing kenbaar wordt gemaakt waarom toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet en bij voorrang een beslissing werd genomen, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verwerende partij in de in voormeld artikel beschreven situaties een gebonden bevoegdheid heeft tot het nemen van een beslissing bij voorrang inzake het verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij kan dan ook volstaan met de verwijzing naar voormeld artikel van de Vreemdelingenwet op basis waarvan zij is overgegaan tot het nemen van een beslissing bij voorrang. De Raad stelt vast dat verwerende partij rechtsgeldig een beslissing bij voorrang heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij. Immers bepaalt artikel 57/6, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende: *“De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien: (...) 3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen”*. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij door de minister verzocht werd om de verzoeken om internationale bescherming uit welbepaalde landen bij voorrang te behandelen, waaronder de verzoeken van personen afkomstig uit Kosovo en Servië (administratief dossier, stuk 2).

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing te veel gewicht wordt toegekend aan de algemene situatie van Roma in Kosovo en Servië, zonder de specifieke situatie van verzoekende partij in aanmerking te nemen. In het bijzonder werd onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij geen enkele band heeft met Kosovo en Servië en dat zij er geen sociaal netwerk heeft. Verzoekende

partij wijst er in dit verband op dat haar ouders thans een legaal verblijf hebben in Duitsland en dat zij dan ook in haar eigen levensonderhoud zal moeten voorzien. Omdat zij Roma is, is het voor haar echter onmogelijk om aan werk te geraken en kan zij evenmin rekenen op de noodzakelijke steun van de nationale overheden. Aangaande de situatie van Roma in Servië en Kosovo, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee rapporten d.d. 17 april 2018 (bijlagen 3 en 4). Verzoekende partij bemerkt dat uit deze rapporten de problematische situatie van Roma blijkt en dat er dienaangaande nog inspanningen nodig zijn. De verwijzing van verwerende partij naar de initiatieven en inspanningen van de (lokale) overheid dient dan ook sterk te worden genuanceerd. Wat betreft de in Servië nieuw ontwikkelde strategie voor de sociale inclusie van Roma voor de periode 2016-2025, waarnaar verwerende partij verwijst, blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie dat de uitvoering van het plan veeleer dode letter blijft en dat er slechts sprake is van een zeer beperkte vooruitgang van de situatie van Roma in Servië.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog grotendeels beperkt tot het louter herhalen van haar asielmotieven en het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij herhaalt slechts dat zij als Roma geen werk zal vinden en dat zij evenmin zal kunnen rekenen op de noodzakelijke steun van de nationale overheden, zonder evenwel concrete indicaties aan te brengen dat zij persoonlijk een risico op vervolging of ernstige schade loopt of dat zij in geval van moeilijkheden geen beroep kan doen op de in Servië en Kosovo aanwezige autoriteiten. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij met de door haar bijgebrachte rapporten d.d. 17 april 2018 (bijlagen 3 en 4) op geen enkele wijze de analyse van verwerende partij betreffende de situatie voor Roma in Kosovo en Servië, dewelke gebaseerd is op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie), in een ander daglicht stelt. Immers wordt ook in de bestreden beslissing erkend dat nog steeds bepaalde inspanningen nodig blijven, doch neemt dit niet weg dat in Kosovo en Servië diverse initiatieven worden genomen zowel op nationaal als op lokaal niveau teneinde de situatie voor Roma te verbeteren. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van Roma in Kosovo en Servië in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo en Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse en Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden en derhalve is er evenmin sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zulks blijkt evenmin uit de door verzoekende partij bijgebrachte rapporten (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift).

Daarenboven wijst de Raad erop dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond. Immers geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aan dat het werkgelegenheidspercentage onder de Roma laag ligt wat niet wijst op een absolute onmogelijkheid om in zijn eigen onderhoud ter voorzien en geeft verzoekende partij toe dat er een hoge tewerkstelling is in het zwartwerkcircuit.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij nood heeft aan psychische ondersteuning, hetgeen volledig ontbreekt in Kosovo en Servië, bemerkt de Raad dat dergelijke medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van

voornoemde wet. Voor zover verzoekende partij voorhoudt dat zij omwille van haar etnische origine verstoken zal worden van de nodige psychologische begeleiding, bemerkt de Raad dat zij evenwel geen concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van haar etnische origine geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Kosovo en Servië. Het zij tevens herhaald dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 15, map landeninformatie) blijkt dat de discriminatie waarvan Roma in Kosovo en Servië het slachtoffer zouden kunnen worden niet gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade en dat er voor Roma in Kosovo en Servië voldoende mogelijkheden zijn om in geval van eventuele problemen beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse en Servische autoriteiten. De Raad wijst erop dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van louter medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo of Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT